

Cesare Pavese, amb nota sobre Dalila

Durant aquest dies se celebra l'aniversari del naixement de Cesare Pavese. Els diaris parlen de la seua personalitat depressiva, de la seua intel·ligència fina, incisiva, del seu art poètic, de la seua eterna malenconia. Natalia Ginzburg –que en *Lessico familiare* i en més escrits parla sovint d'ell– deia que era com un nen gran, i que tothom esperava que algun dia es faria home. Però no fou així, i finalment una nit d'agost, a la cambra anònima d'un hotel de Torí, es va suïcidar: va cometre, com ell deia, “un suïcidi tímid”. L'última anotació del seu diari, el preciós llibre *L'ofici de viure*, és esborronadora: “Com més precís i determinat és el dolor, més es debat l'instint de la vida i cau la idea del suïcidi. En pensar-hi, semblava fàcil. I, tanmateix, hi ha donetes que ho han fet. Cal tenir humilitat, no pas orgull. Tot això fa fàstic. Prou paraules. Un gest. No escriuré més.”

I així fou: Pavese es va prendre una capsula sencera de somnífers. *L'ofici de viure*, en la potent traducció de Bonaventura Vallespinosa, és un llibre amarg, complex, a vessar de pensaments rotunds, sempre fargats des d'un desencís inescrutable. Què el feia tan desgraciat?, es preguntaven els seus amics. Els seus desenganys amorosos? Potser sí, però no sols això. “En el meu ofici, al capdavant, sóc rei”, escrivia el dia anterior al suïcidi. Havia triomfat literàriament i, tanmateix, se sentia buit, desencisat amb no se sap què exactament, potser amb la naturalesa humana. *L'ofici de viure* és ple de frases sarcàstiques sobre les dones, d'una misogínia sense dissimular. Com ara: “Allò que distingeix l'home del nen és saber dominar una dona. Allò que distingeix la dona de la nena és saber treure partit d'un home”; “Les úniques dones amb qui val la pena casar-se, són aquelles amb les quals no et casaràs”; “L'home és esclau, al màxim, del vici, però la dona –després del coit– és esclava de les probables conseqüències; d'aquí ve la seva formidable pràctica en aquestes coses”; “La raó per la qual les dones han estat ‘amargues com la mort’, sentina de vicis, pèrfides,

Martí Domínguez

JOSE LUIS INESTA

Daliles, etc, al capdavant només és aquesta: l'home ejacula sempre amb qualsevol dona, mentre que elles arriben rarament al plaer alliberador i encara no amb tothom, ni, sovint, amb l'home estimat. Amb el desfici –legítim– d'aquest plaer, sempre estan a punt de fer qualsevol iniquitat.”

Convindreu que les sentències pavesianes sobre les dones són sorprenents. Sobta que un home de la seua intel·ligència poguera escriure coses semblants, i més que la hipotètica maldat femenina la interpretara en clau d'anorgàsmia. He recordat aquesta última jaculadòria arran d'un article titulat “A woman's history of vaginal orgasm is discernible from her walk” (‘L'història dels orgasmes vaginals d'una dona és discernible per la seua forma de caminar’), publicat al prestigiós *Journal of Sexual Medicine* (15/07/2008). Segons un equip de sexòlegs de la Universitat

Catòlica de Lovaina, capitanejats per Stuart Brody, es pot inferir per la forma de caminar si una dona té habitualment orgasmes durant les relacions sexuals. Treballant amb un grup d'estudiants, se'ls va passar un ampli qüestionari perquè detallaren el seu historial sexual, i posteriorment foren gravades a distància mentre caminaven per una plaça pública. Després els vídeos foren passats a dos professors de sexologia i a dos assistents, que desconeixien la història sexual de les dones. Els resultats, segons que diu l'estudi, mostraren que foren capaços de discriminar l'història orgàsmica de cada dona fins a un 80% d'encerts: la llargària dels passos i la rotació vertebral era molt més marcada en les dones orgàsmiques.

Ho accepte, la investigació de Stuart Brody és una mica sospitosa. Brody, que és ben conegut pels seus estudis d'etologia i sexualitat humana, defensava els resultats dient que “el bloqueig dels músculs pelvians, que van associats amb alteracions psicosexuals, podria afectar tant la resposta orgàsmica com la forma de caminar”. En definitiva, que gaudir del sexe és una qüestió anatomia pelviana, i que el caminar femení és un bon indicador. Ah, pobre Pavese, com devia caminar Dalila?